Peiseb rohkand rein ära ja ütlem ens ja tee
siegi kus naha on ja jühutand sõr ka selle
vaha. Sulane kes warna oma selja kaja seda
vaatnud, jaturud sunnu senna paima ja läind
ise naha ära koristama. Sõs aknud jälle
läind kesse ööse ja toonu nenda samu jälle
warna oma koju ja weond teda weiga ärla
ja segand sääl ise weiga segamanne ja pühand
toomiga nelja nääle, kui nõrk mees on nu
aiga läind rohkem ka jälle ära warna oma
ja tac ja raiaztand. Peit mitja ära, mis
selega tehja? Kes sedi weiga weel jõõb?
Räägind seda ka waese mehele kes nüüd na
jälle oma sulasega ahe läind warna oma
ma Muldu weimä. Haene mees leidnud
ka warsi nõnu kees wälli jamaga, ja ütlend
Meie sunduse mei teie ise ei tu lajanne
see weile mule, pöl mõe ära söömä!

Sõnd saand sõr weenne mees kees selle aika
täie weiga omata, nüüd ole leeba ja
naha mõlemit, aga ei ha shot nud weel
peredan. Sulane läind jälle õisel ja
toond warna oma koje ja weond teda nihala
lapsi nüüd ise jääl hävja ära ja aknud kiguse
sõs, warna oma pesse seda ka naha sõsa
wärawa samba najale püsti ole. Jäädud
Päremees leidnud homiku, et häga nihales
kajedud, ja warsa oma wärawa samba
najal püsti seisnud, kiwwes Piidi. ütlen
sõr ise Warna oma tulnd jälle koju
ja lapsed häv ja ära, kus see sama
kes selle liha tahat selle peremehtsa
weima. Seda läind waese mehe wärawast
mööda. Haene mees aknud ka üles ja
Meisid mis häja weja aknud kas mees
näinud seda lugu on ja ütlend: nüüd peame
häja metsa müma. Haene mees ütlend:
elles sest kasu, et metsa müide antke panem
meile, pöl mõe ära söömä! Kenda sõs
ka aknud: tiamee oma müidad jälle oma muldu
ja nale sest saatke ennam mõni tulund.
Waese mehel ole nüüd nahja, teda selle hai,
raine pöl!

Mell müsil Hantr ilma tulnud ja kuida ta
lapsed kasvatad, selleste ei nõuji mehwa raamat
meda ei saa et ta wäga wäine olnudon selleste
teadaja pidja mõnele. Hantr oland pöial
isa selle sõnnigadega kõnd mai, aga wõenas mees
läind ka sanna ja sõnne. Kuida sul kaine puun
ärgi ise kandajad jerele inimest jänges üsh
Hantsu isa ütlend: pole need ärjad muidu
mul on jääl meer jorges. Haenas ütlend:
mul see meer sääl on, ma ei nää ja tea ei!
Sõs isa ütlend Hantsu ja see tulnud nõud
Hantsu ja see tulnud waa ees ja naale püsti
ja ütlend jääl sõs wõnas oli seda näind.
Hantr käind meelde ka waa sees aga
järges ja pitz pitz aknud põõs, mõna
ja ärji ka tahtand oli. Kond jukkund, et
Hantsi ema meelt ära hakand ole, ju
see sõdane sõs ka ema ennasta sest Hantsu
kopitanud, aga Hantr pehnud enna sh käsi
kinale nõuta naustma sirge ära. Lehm
jõnd nenstes ja Hantr ka ihes oma
sirge. Päral jõnd nuuinud lehma ära
ja jõnd Hantsu lehma jorle ots sees oma
sirge. Hantr ole end sõs kenni sunnand
nuuri, nüüd ka kuri kõrja ja ka tahte
nuuri nõma, Hantr pistnud oma sea
nuut nõma, Hantr pistnud oma sea
nuut ka ganz ots sest välja ja sõnd nud:
Hantr tulla, hu nt tulek! Karja sest
Hantr tulla, hu nt tulek! Karja sest
kuulnud jeda ja aknud ka kantr wastu
et ka, ka ei ennam Hantr da nõe sunnd,
Jeda weimaks nälga ära sunnd ole,
Kes Hantr pärast sunnd, selleste ei
teda ne midagi.

8. Hüüe nea mehed kõnnad ega talwel
Saanemaal ammuste sunn rihasi müümas,
wahest ka palku. Ühe rond aknud jälle
nare Hülalt Saanemaal ja ekkind teelt
ära, läind sunnu ära Saanemaal kõnd
enne sunnu ajas olen maja (hand!) Hülase
kanad sõs ka hana juure ja Sealwand
üsh kahti lehja. Lõpp olnud hana ara jas
tõnud kunte ole: Hüüsa, Nõksa, Nüksa
Nüksa, Hülane ütlend ära kee ena sirge